

Šefčík, Ondřej

**[Bubeník, Vít. A historical syntax of the late middle Indo-Aryan
(Apabramśa)]**

*Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. A, Řada
jazykovědná.* 1999, vol. 48, iss. A47, pp. [205]-207

ISBN 80-210-2098-9

ISSN 0231-7567

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/101551>

Access Date: 16. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

RECENZE – REVIEWS – BESPRECHUNGEN – РЕЦЕНЗИИ

Vit Bubeník: A Historical Syntax of the Late Middle Indo-Aryan (Apabrah̃ṣa). John Benjamins Publishing, Amsterdam/Philadelphia 1998, xxiv + 267 s. (ISBN 90-272-3670-4)

Nová kniha bývalého absolventa Filozofické fakulty brněnské university navazuje na dva jiné tituly, které Bubeník vydal v poslední době, totiž na studii napsanou spolu s Johnem Hewsonem *Tense and Aspect in Indo-European Languages: Theory, Typology, Diachrony* (Benjamins, Amsterdam 1997) a o pouhý rok starší práci *The Structure and Development of Middle Indo-Aryan Dialects* (Motilal Banarsidas, Delhi 1996).

Bubeníkova *Syntax* je vskutku průkopnickou prací neboť dosud jedinou studií, plně věnovanou syntaxi středoeindických jazyků je *Historical Syntax of Middle Indo-Aryan* (In: *Indian Linguistics* 13/1953, s. 355–473) Sukumara Sena, která vyniká spíš výčtem dokladů než ucelenou syntaktickou teorií. Bubeníkova kniha tedy vstupuje v zásadě na pole dosud neorané. Novodobé monumentální práce Speijerovy (*Vedische und Sanskrit Syntax. Grundriss der Indo-arischen Philologie I.6*, Trübner, Strassburg 1896) a Delbrückovy (*Altindische Syntax*, Waisenhaus, Halle 1888) jsou dnes dosti zastaralé a výlučně se obírají védštinou a klasickým sanskrtem. Novoeindickým jazykům je přirozeně věnována pozornost větší, přičemž jako soubornou studii lze jen doporučit knihu C. P. Masicy (*The Indo-Aryan Languages*. Cambridge University Press, Cambridge 1991).

Přitom je obecně známo, že indoárijské jazyky (spolu s jazyky íránskými) tvoří nesrovnatelnou přírodní laboratoř diachronní lingvistiky s tisíci lety nepřerušené tradice tvorby a uchovávání náboženských a literárních textů, již se jen stěží blíží v Evropě řečtina stářím prvotních dokladů (avšak s pouhým jediným jazykovým „potomkem“) a kontinuum jazyků románských (s mnohem mladšími památkami latinskými).

Jako apabrah̃ṣu dnes označujeme středoeindický literární dialekt používaný přibližně od 5. do 12. stol. n. l. Nebyla však rozhodně jediným literárním jazykem, používaným v té době, její užití v literární tvorbě nebylo, stejně jako užití jiných literárních jazyků, totiž *klasického sanskritu* a tzv. *literárních prákrutů*, věci libovůle (či snad jazykových znalostí!), ale stylistiky. Apabrah̃ṣa je diachronně klasifikována jako přechodný stav mezi středoeindickými a novoeindickými jazyky.

První část nové Bubeníkovy knihy se nazývá *Methodology, Sociolinguistic Background and Apabrah̃ṣa literacy corpus* je sestavená z kapitoly metodologické a důležité kapitoly sociolinguistické, v níž se pro účely knihy vyčerpávajícím způsobem podává nárys sociální, politické a jazykové situace severní Indie (= území osídlená indoárijskými národy, tzv. *Árjavarty*) ve zkoumaném časovém období 5.-12. století. Navazuje kapitola rozebírající domácí gramatickou tradici apabrah̃ṣe, zejména práce Vararuciho a Hemacandry. Čtvrtou samostatnou kapitolu první části tvoří výklad o korpusu apabrah̃ṣových literárních děl.

Do první části patří, jak jsem výše uvedli, výklad metodologický, u kterého se zastavíme.

Bubeník především nepředpokládá u čtenáře detailní hlubokou znalost zkoumaného jazyka, proto jednotlivé gramatické jevy dokumentuje příkladem, který je následován sémanticko-gramatickým rozбором funkční gramatiky, používající metody pražské školy Danešovy a Sgallovy a amsterdamské Dikovy a Siewierské.

Výklad je dokládán příkladem z korpusu, doprovázeným odkazem na zdroj, na dalším řádku následuje gramatická analýsa a anglický překlad (viz níže).

Druhá část je vlastní historickou gramatikou pozdního středověkého jazyka.

Pro přílišnou výlučnost tématu se zde nebudeme pouštět do příliš detailního rozboru Bubeníkových tezí, spíše zvýrazníme takové prvky práce, pro něž je nutné *Syntax* doporučit jak diachronním jazykovědcům, tak i badatelům na poli syntaxe jako přínosný inspirační vzor.

Druhá část je rozdělena na následující výklady:

Pátá kapitola *Restructuring of the Nominal System and the Evolution of the Phrasal Case* je, jak je už z názvu zřejmé, zasvěcena procesu redukce počtu pádových sufixů staroindického období (až osmi vzájemně odlišných pádů) k systému přímého/nepřímého pádu (často koncovkou neodlišených) moderních indických jazyků (např. hindština), především však způsobu, jakým bylo toto omezení morfosyntaktických prostředků suplováno užitím nových analytických postposic.

Např.: sti. *grhe* (loc.sg. „v domě“, nom.sg. *grham*) má v apabramší paralelu tvořenou pomocí postposice *majjhe* < sti. *madhye* „ve středu“ k genitivně-lokativnímu pádu *gharaho*, tedy *gharaho majjhe*, srov. hindské *ghar mẽ*.

Šestá kapitola *Restructuring of the Pronominal System and the Evolution of the Phrasal Case* je věnována stejnému problému u pronominální flexe, přičemž je zdůrazněn význam vzniku typologicky vzácného systému dvojitého nepřímého pádu (double-oblique case) u 1. sg. a 2. sg., kdy stejný tvar pronomina je užíván jak u agentu ergativního užití, tak u objektu neergativního.

Sedmá kapitola *Evolution of Gramatical and Lexical Aspect* přímo navazuje na výše zmíněnou studii Hewson & Bubeník 1997 a rozebírá problém aspektového systému v středověkých jazycích po zániku starých finitních forem vyjadřujících minulý čas. Perfektum (retrospektivní aspekt) bylo nahrazeno novým analytickým tvarem pasivního participia s kopolou, které je ve spojení s intransitivním slovesem aktivního významu,

např.: *āgato* 'mhi
come+PP/M be+1/SG
„I have come (Masc).“

zatímco ve spojení s transitivním slovesem je význam pasivní.

Např.: *muttā* 'mhi
liberate+PP/F be+1/SF
„I am/have been liberated (Fem).“

Preteritální význam je dodán kopolou ve tvaru *āsi* (což není než ojedinelý tvar finitního préterita od sti. kořene *as-* „být“) či participiem *thiu* (od sti. kořene *sthā-* „stát“).

Progresivní aspekt je vyznačen kontrastem mezi habituálem (např.: *bhammai* „he roams“) oproti přítomnosti (např.: *bhammantu acchai* „he is roaming“). Bubeník zde zdůrazňuje podobnost se systémem anglickým. Preteritální význam se vytváří participii *acchii* „být“ či *thiu*.

Obsáhlejší výklad o lexikálním aspektu ponecháváme zde stranou.

Osmá kapitola *The Old Synthetic and the New Analytic Passive* se zabývá rozvojem této kategorie v středověkých jazycích. (Připomeňme, že staroindické pasivum není nic více než zvláštní tvar media! V sanskrtu je protiklad aktivum : medium, nikoliv však aktivum : medium : pasivum.)

Od pasiva není již daleko k tématu deváté kapitoly *The Emergence and Development of the Ergative Construction*. Ergativní konstrukce bývá pokládána za jeden ze základních rysů novověkých jazyků a sama tato kapitola může být pokládána právem za klíčovou. První část tvoří výklad funkční teorie původu ergativní konstrukce, pokračuje se rozбором posesivní a agentivní konstrukce v středověké indičtině a dále procesem „přetahováním lana“ mezi konservativními a eliminativními prvky, aby se skončilo otázkou ergativní interpretace konstrukcí s minulým pasivním participiem v apabramší. Bubeník předpokládá počátek ergativní konstrukce skrze ztrátu finitních

